

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - Broj petnaest

Jeff Pippenger

2025-12-21

Broj petnaest

Tvrdim da je važno razumjeti povezanost simbola četiriju naraštaja s porukom o poznoj kiši kako bismo imali najbolju nadu prepoznati značenje prva četiri retka prvoga poglavlja Joela. Joel pjeva pjesmu o vinogradu, ali njegova početna strofa jest proročka povezanost Saveza s četirima naraštajima.

I reče Abram: Znaj zasigurno da će tvoje potomstvo biti došljaci u zemlji koja neće biti njihova, i služiti će im; a oni će ih tlačiti četiri stotine godina. Ali i narod kojemu će služiti ja ću suditi; a potom će izaći s velikim blagom. A ti ćeš otići k svojim ocima u miru; bit ćeš pokopan u dobroj starosti. Ali u četvrtom naraštaju vratit će se ovamo, jer bezakonje Amorejaca još nije navršeno. Postanak 15,13–16.

Ovaj odlomak proročanstvo je koje se ispunilo kroz Mojsijev život. Kada Joelova knjiga započinje pjesmu o vinogradu upućivanjem na četiri naraštaja sve većega razaranja, ona usklađuje Joelovu knjigu s proročkim četvrtim i posljednjim naraštajem. Taj je naraštaj Petrovo „izabrano pokoljenje“ koje je pozvano iz tame u Njegovo „čudesno svjetlo“. Oni su suprotstavljeni svojemu naraštajnom pandanu, prikazanom kao porođaj gujinji. Taj četvrti i posljednji naraštaj predstavljen je Ivanom, koji je simbol sto četrdeset i četiri tisuće, koji su „pozvani, i izabrani, i vjerni“.

Pozvani na 9/11, izabrani u Ponoćnom pokliku i vjerni u krizi nedjeljnog zakona, baš kao što su Leviti bili vjerni u pobunama sa zlatnim teletom u Aronovo i Jeroboamovo vrijeme. Duše koje su pročišćene kao srebro u Malahiji 3, jesu Leviti koji su izabrani tijekom poruke Ponoćnog poklika, jer se pečačenje ostvaruje sa, i po, izlivanju Duha Svetoga.

U prethodnom članku iznijeli smo crte iz povijesti Mojsija, kojega sestra White prepoznaje kao alfu biblijskog proročanstva, koji se proročki povezuje s Kristom kao omegom biblijskog proročanstva. Mojsije je kamen temeljac, a Krist je zaglavni kamen. Obojica su simboli izbavljenja od grijeha, kako je to predloženo izbavljenjem iz Egipta pod Mojsijem. Ipak, sva očitovanja Božje sile koja su se zbila po Mojsijevim rukama bila su daleko nadmašena kada je Krist potvrdio savez s mnogima za jedan tjedan. Mojsije je alfa, a Krist je omega, a omega je broj „22“, a alfa je broj „1“.

Promatrajući Mojsija, nalazimo da je izbavljenje koje prožima njegovo proročko svjedočanstvo smješteno u vodi. Njegovo izbavljenje iz voda Nila pri rođenju bilo je prasluka Noe u korablji. Krštenje na Crvenome moru podudara se s Noom i osmero njih u korablji, što se opet podudara s krštenjem Jošue na rijeci Jordanu, koje je Krist ponovio na posve istome mjestu. Mojsijevo svjedočanstvo započinje izbavljenjem na rijeci Nilu i završava na obalama rijeke Jordana. Kristovo krštenje bilo je Njegovo pomazanje da svjedoči tri i pol godine, vodeći do Njegove smrti, koja je bila predložena na početku, pri Njegovu krštenju. Pri Njegovu uskrsnuću bilo je tek nekoliko kapi,

sve do punoga izlivanja na Pedesetnicu.

Božje savezno obećanje čovječanstvu započinje s Noom, a Njegovo savezno obećanje izabranom narodu po Abrahamu ispunjeno je s Mojsijem. Mojsije, alfa, predoznačavao je Isusa, omegu, koji će doći i potvrditi savez s „mnogima“, a ne samo s izabranim narodom. Kao prasluka Krista, Mojsijevo rođenje usklađeno je sa savezom danim Noi, s dugom kao znakom za sve ljude. Mojsije je također usklađen sa savezom danim izabranom narodu, s obrezanjem kao znakom za izabrani narod. Mojsijevo savezno djelovanje bilo je s „mnogima“, a ne jednostavno s izabranim narodom. Da to nije bio slučaj, ne bi ih neprestano mučilo mješovito mnoštvo.

Usred svih raznolikih „voda izbavljenja“ prikazanih tijekom Mojsijeva života, krštenje u Betabari na rijeci Jordanu povezuje početak zavjetne povijesti drevnoga Izraela u Obećanoj zemlji s krajem njegove povijesti, tijekom tjedna u kojemu je Krist potvrdio Savez s mnogima. Kristovo se krštenje podudara s krštenjem drevnoga Izraela, a obje povijesti govore o Njegovu uskrsnuću kada je izdahnuo nekoliko kapi kiše, prije obilnih pljuskova o Pedesetnici pedeset dana poslije. Cjelokupna linija alfe i omega od Mojsija do Krista prikazana je unutar voda izbavljenja.

„Poučavajući ove učenike, Isus je pokazao važnost Staroga zavjeta kao svjedoka o svojem poslanju. Mnogi koji se izjašnjavaju kao kršćani sada odbacuju Stari zavjet, tvrdeći da više nije ni od kakve koristi. Ali takav nije Kristov nauk. Toliko ga je visoko cijenio da je jednom rekao: ‘Ako ne slušaju Mojsija i proroke, neće se dati uvjeriti ni ako tko od mrtvih uskrsne.’ Luka 16,31.

„Kristov je to glas koji govori preko patrijaraha i proroka, od Adamovih dana pa sve do završnih prizora vremena. Spasitelj se u Starome zavjetu otkriva jednako jasno kao i u Novome. Svjetlost iz proročke prošlosti iznosi na vidjelo Kristov život i učenja Novoga zavjeta s jasnoćom i ljepotom. Kristova čudesa dokaz su Njegova božanstva; ali snažniji dokaz da je On Otkupitelj svijeta nalazi se u usporedbi proročanstava Staroga zavjeta s poviješću Novoga.“
The Desire of Ages, 799.

U člancima koji se bave knjigom proroka Joela, „uspoređivali smo proročanstva Staroga zavjeta s poviješću Novoga“, a također i s poviješću suvremenoga duhovnog Izraela. Bilo da je riječ o Starome ili Novome zavjetu ili o povijesti trojice anđela koja je započela 1798. godine, sve su te linije predstavljene kao „glas Kristov“. Pisano svjedočanstvo Biblije i Duha proroštva jest glas Kristov, a glas Kristov jest glas Onoga koji je Riječ Božja.

„Glas“ Riječi Božje jest Božja poruka kako je predstavljena u Njegovoj pisanoj Riječi. Njegova poruka u posljednjim danima jest poruka kasne kiše, koja uključuje ranu kišu, a zatim ranu i kasnu kišu, prema Joelu.

Ivan Otkrovitelj predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće koji se vraćaju starim stazama, jer on čuje „glas“ iza sebe. „Glas“ iza njega jest glas Kristov „od Adamovih dana“ pa nadalje.

I okrenuh se da vidim glas koji mi govoraše. I, okrenuvši se, vidjeh sedam zlatnih svijećnjaka. Otkrivenje 1,12.

Ovaj redak predstavlja prijelom u prvom poglavlju, jer je sve do prethodnoga retka Ivan bio na otoku zvanom Patmos, ali se u dvanaestom retku okreće, i odatle je nadalje Ivan u Nebeskom Svetištu. Kada se okreće, to čini zato što je u desetom retku iza sebe čuo glas.

Bijah u u Duhu na dan Gospodnji, i začuh iza sebe silan glas, kao glas trube, koji govoriše: Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji; i: Što vidiš, napiši u knjigu i pošalji sedmerim crkvama koje su u Aziji: u Efez, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatiru, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodiceju. Otkrivenje 1,10.11.

Ivan predstavlja one koji čuju Kristov glas iza sebe. On čuje Jeremijinu trubnu poruku da se vrate starim stazama, stazama kojima zli nisu htjeli hoditi, i trubno upozorenje koje odbijaju poslušati. Ivan je poslušao, a glas iza njega poistovjetio se kao Alfa i Omega — Onaj koji oslikava novi put, sa starim putem.

I posred sedam svijećnjaka netko sličan Sinu čovječjemu, odjeven u haljinu do stopala i opasan po prsima zlatnim pojasom. Glava njegova i kosa bijele kao vuna, bijele kao snijeg; i oči njegove kao plamen ognjeni; i noge njegove kao mjed uglučana, kao da su užarene u peći; i glas njegov kao šum mnogih voda. I u desnici svojoj imao je sedam zvijezda; i iz usta njegovih izlazio je oštar mač s dvije oštrice; i lice njegovo bijaše kao sunce kad sjaji u svojoj snazi. Otkrivenje 1:13–16.

U dvanaestom retku Ivan se okreće i vidi viđenje Krista koje sestra White usklađuje s viđenjem Krista koje je imao Daniel, a to je viđenje koje su imali Izaija, Jeremija, Ezekiel i Pavao.

„S ozbiljnom čežnjom iščekujem vrijeme kada će se događaji dana Pedesetnice ponoviti s još većom silom nego tom prigodom. Ivan kaže: ‘I vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji ima veliku vlast; i zemlja se prosvijetli od slave njegove.’ Tada će, kao u vrijeme Pedesetnice, narod čuti istinu kako mu se govori, svaki čovjek na svojem jeziku.

„Bog može udahnuti nov život u svaku dušu koja Mu iskreno želi služiti [Adam i Ezekielova dolina kostiju], i može dotaći usne živim ugljenom s oltara [Izaija], te učiniti da postanu rječite u Njegovoj hvali. Tisuće glasova bit će prožete snagom da objavljuju divne istine Božje Riječi. Mucavi jezik bit će odriješen [Izaijin drugi jezik], a plašljivi će biti osnaženi da hrabro svjedoče za istinu. Neka Gospodin pomogne svome narodu da očisti hram duše od svake nečistoće [Malahijini Leviti] i da održava tako blisku vezu s Njime da mogu biti dionici kasne kiše kada bude izlivena.” Review and Herald, 20. srpnja 1886.

Viđenje koje razmatramo uključuje opis Kristova glasa. Kada se Ivan okrene i čuje Kristov glas, on je kao šum „mnogih voda“. Kada Kristov glas govori o svojem savezu s ljudima ili s izabranim narodom, povezan je s mnogim vodama. Poruka Daniela od sedmog do devetog poglavlja bila je otpečaćena 1798., a zatim je 1989. otpečaćena poruka Daniela od desetog do dvanaestog poglavlja. Godina 1798. povezana je s glasom rijeke Ulaj, a 1989. je glas rijeke Hiddekel.

„Svjetlo koje je Daniel primio od Boga dano je osobito za ove posljednje dane. Viđenja koja je vidio na obalama Ulajja i Hiddekela, velikih rijeka Šinara, sada su u procesu ispunjenja, i svi prореčeni događaji uskoro će se zbiti.“ Testimonies to Ministers, 112.

Rijeka Jordan poveznica je između savezničke povijesti drevnoga Izraela, od alfe do omega. Riječ Jordan znači „onaj koji silazi“ i predstavlja Krista, „velikoga Silaznika“.

Neka u vama bude isto mišljenje koje bijaše i u Kristu Isusu: On, koji, budući u obličju Božjemu, nije smatrao otimanjem to što je jednak Bogu, nego je sam sebe lišio ugleda, uzevši obličje sluga i postavši sličan ljudima; i našavši se po vanjštini kao čovjek, ponizio je sam sebe, postavši poslušan do smrti, i to smrti na križu. Filipljanima 2,5–9.

Rijeka Jordan predstavlja Krista, „velikoga silaznika“, a Jordan je poveznica između alfa i omega povijesti izabranoga Božjeg naroda, kojemu je dan vinograd da ga održava. Mojsijeve vode izbavljenja predstavljaju Kristov glas, koji se može čuti ako bi se duša samo okrenula da čuje „glas iza sebe“, a glas koji bi tada čula jest — glas mnogih voda. Od Noinoga potopa do razorenja Jeruzalema 70. godine po Kr., vode izbavljenja iznose se kao putokazi za Božji zavjetni narod. Ti putokazi predstavljaju unutarnju povijest Božjega konačnog zavjetnog naroda, sto četrdeset i četiri tisuće. Voda koja napaja rijeku Jordan potječe od rose i snijega koji se nakupljaju u planinama Hermona, koje tvore izvorišne vode rijeke Jordan.

Pjesma uspinjanja. Davidova. Gle, kako je dobro i kako je mило kad braća prebivaju zajedno u jedinstvu! To je kao dragocjeno ulje na glavi, što se slijeva niz bradu, po Aronovoj bradi, što se spušta do ruba njegovih haljina; kao rosa Hermona i kao rosa što silazi na gore sionske: jer ondje je Gospodin zapovjedio blagoslov, život do vijeka. Psalmi 133:1–3.

Te vode također tvore Panovu pećinu, dubok bazen smješten u špilji koja se nalazila u Paniju iz Daniela 11,13–15, te u Cezareji Filipovoj u Petrovo vrijeme. Izvori rijeke Jordana također tvore sotonski bazen Panove pećine. Glas mnogih voda ukazuje da je velika borba između Krista i Sotone nastala na visokim planinskim vrhovima Hermonskoga gorja.

A ja tebi kažem: ti si Petar, i na ovoj stijeni sagradit ću crkvu svoju; i vrata paklena neće je nadvladati. Matej 16,18.

Ime „Hermon“ znači „svet, posvećen, predan ili odvojen“ te je simbol Neba, izvora svake vode i početka velike borbe, kako je predstavljena „vratima pakla“, što je naziv koji je Isus pripisao Panovoj špilji kada je bio u Cezareji Filipovoj. U tom je kontekstu ime Šimuna Barjone promijenjeno u Petar. Šimun znači „onaj koji čuje“, a Barjona znači „sin golubice“. Šimun je bio simbol duše koja je čula poruku Isusova krštenja, koja je bila predstavljena Duhom Svetim u obličju golubice. Kao onaj koji je čuo poruku Kristova krštenja, Petar je promijenjen, predstavljajući 144.000. Petar je bio zapečaćen dok je bio u Paniju, što su reci trinaesti do petnaesti jedanaestog poglavlja Daniela.

Od voda Hermona, rijeka Jordan, simbol Krista — velikog Silaznika — završava svoje putovanje na Mrtvome moru. S Neba, odakle potječe rosa života, Krist je sišao do smrti na križu, koju predočuje Mrtvo more. Obala Mrtvoga mora najniža je izložena kopnena površina na zemlji. Rijeka Jordan, koja se spušta, spušta se do najniže razine vode na zemlji, kao što je Krist sišao do svoje smrti na križu. Od vode života do vode smrti, rijeka Jordan predstavlja Kristov silazak s neba na križ.

Važne teme biblijskog proroštva povezane su s vodom, a biblijsko je proroštvo glas Kristov, koji je glas mnogih voda. Bludnica Babilona sjedi na mnogim vodama, a vode Eufrata presušuju da pripreme put kraljevima s istoka, a trgovci i kraljevi stoje izdaleka i nariču jer su lađe Taršiša uništene usred mora, a savez sa smrću, koji su pijanci Efrajimovi prihvatili kad su se sakrili pod laži, poništava preplavljujuća bujica papinskoga zakona o nedjelji.

Kada sestra White spominje „velike rijeke Šinara“, misli na rijeke Tigris i Eufrat. Te se vode mogu pratiti unatrag do Edenskoga vrta, gdje su one treća i četvrta rijeka što izlazi iz Edena.

A ime je trećoj rijeci Hiddekel; ona teče istočno od Asirije. A četvrta je rijeka Eufrat. Postanak 2,14.

Hiddekel je Tigris, a dakako, Eufrat je bio Eufrat, premda se suvremeni povjesničari i teolozi ne slažu. Oni ustraju na tome da Ulaj nije bio velika rijeka, nego jednostavno ljudskom rukom sagrađen akvadukt u Perziji, a ne u Šinaru. Te iste ljudske vlasti utvrđuju da su jedine dvije rijeke od ikakve važnosti koje se povezuju sa Šinarom bile Tigris i Eufrat, a proročica izjavljuje da su Ulaj i Hiddekel bili „velike rijeke Šinara“.

Proročičine riječi o poruci vode protive se suvremenim stručnjacima, kao što su se i drevni stručnjaci protivili Noinoj poruci o vodi. Obaviješteni smo da su dva viđenja predstavljena dvjema rijekama u procesu ispunjenja, te stoga će se uskoro zbiti sve što je unutar ta dva viđenja bilo predstavljeno „dvjema velikim rijekama Šinara“. Poruka povezana s tim rijekama jest Kristov glas, jer je Njegov glas kao mnoge vode. Tigris i Eufrat predstavljaju veliku proročku temu, a njihovo je svjedočanstvo povezano sa savezom koji je izložio alfa Mojsije, a koji je isti savez što ga je omega Krist potvrdio.

U proročanstvu Tigris predstavlja Asiriju, a Eufrat Babilon. U tom su odnosu oni dvije sile, koje Jeremija prikazuje kao lavove, a koje će najprije odvesti sjeverno kraljevstvo, a potom i južno kraljevstvo u sužanjstvo.

Izrael je raspršena ovca; lavovi su ga otjerali: najprije ga je proždri kralj asirski; a naposljetku mu je ovaj Nabukodonosor, kralj babilonski, polomio kosti. Jeremija 50:17.

I Asirija i Babilon bili su sjeverni neprijatelji u odnosu na bilo koje kraljevstvo Izraela, te su stoga predsluke krivotvorenoga kralja sa sjevera — papinske sile. U biti, iste su političke i religijske predaje provodile te dvije sile koje su proizišle iz istoga kulturnog okruženja, ali je politička struktura Asirije naglašavala državničko umijeće, dok je Babilon naglašavao crkveno umijeće, premda vrlo slično. Poganski Rim i papinski Rim na nekim su razinama istovjetni, ali ipak, poganski Rim predstavlja državničko umijeće, a papinski Rim crkveno umijeće. Asirija je, u proročkom odnosu prema Babilonu, bila kraljevstvo državničkoga umijeća, nakon kojega je uslijedio Babilon, slična sila koja je naglašavala crkveno umijeće. Asirija je predstavljala poganski Rim, a Babilon predstavlja papinski Rim. Sve su te četiri sile pogazile Božje Svetište i vojsku. Asirija se povezuje s Tigrisom, a Babilon s Eufratom. To je u skladu s presušivanjem Eufrata u knjizi Otkrivenja, kako bi se pripremio put kraljevima s istoka, kako je predloženo djelom Kira koji je skrenuo tok Eufrata da bi oborio Babilon. Babilon je Eufrat; Asirija je Tigris.

Kralj sjevera u proročanstvu osvaja svijet tijekom krize zakona o nedjelji i potom pada, ali to osvajanje često je prikazano kao silan potop. Povijest kralja sjevera, kako je predstavljena Asirijom i Babilonom, simbolizirana je rijekama, jer je ta povijest ispričana glasom mnogih voda.

Zemlja između dviju rijeka naziva se Mezopotamija, što znači „zemlja između dviju rijeka“. Te dvije rijeke predstavljaju sjevernu silu kojom se Bog služi da kazni svoj otpali narod raspršujući ga u sužanjstvo. Jedan od pritoka glasa mnogih voda nalazi se u nazivu „Padanaram“, koji se u Svetom pismu spominje samo deset puta. Prvi se put spominje u vezi sa savezom, jer označuje krvne korijene Rebeke, Izakove žene. Redak kaže:

A Izak je imao četrdeset godina kad je uzeo za ženu Rebeku, kćer Betuela Aramejca iz Padan-Arama, sestru Labana Aramejca.

Svršetak četrdeset godina prikazan je na trima Mojsijevim svjedocima kao onaj koji vodi do Kadeša, 1863. i nedjeljnog zakona. Izakov brak jest saveznički brak koji predočava Kristov brak sa što četrdeset i četiri tisuće pri nedjeljnom zakonu, što je 1863., što je Kadeš, što je svršetak četrdesetogodišnje savezničke povijesti. Rebeka bijaše kći jednoga Sirca i sestra Labana Sirca, (koji je u sljedećem naraštaju savezničke povijesti prekršio savez s Jakovom, Izakovim sinom.)

Betuel znači „kuća pustoši“ ili „pustošitelj“, pa je Rebeka bila kći „kuće pustošitelja“. Sirija znači visočje i visoravan, a Padan-Aram znači Mezopotamija, ili zemlja između. Rebeka je potjecala iz krvne loze Sirijaca koji su došli iz Mezopotamije, visoravni između „asirskog Tigrisa“ i „babilonskog Eufrata“, koji predstavljaju lavove kojima se Gospodin poslužio da rasprši svoje otpale ovce. Kuća pustošitelja bila je sjedinjena s kućom Božjom u braku Izaka i Rebeke. Nije slučajno da se pri prvom spominjanju Padan-Arama ta dva rijeke, koje predstavljaju proročkoga kralja sa sjevera, prikazanoga kao nabujalu poplavu, prvi put spominju u Postanku 25,20.

Povezanost kuće pustoši s Božjim savezničkim narodom nastavlja se kada Jakov bježi od Ezava te dopijeva k svome ujaku Labanu, i ondje služi dva razdoblja od po 2520 dana kako bi osigurao sljedeći saveznički brak. Jedan brak završava rasijanjem sjevernoga kraljevstva Izraela, a drugi brak završava rasijanjem južnoga kraljevstva. Kada su odgovarajuća razdoblja rasijanja tih dvaju kraljevstava završila 1798. i 1844. godine, brak koji je Jakov nastojao ostvariti tijekom dvaju razdoblja od 2520 bio je ispunjen, jer je zaručnik došao na svadbu 22. listopada 1844.

Je li se, dakle, Krist oženio Leom, što znači „umorna i iznemogla“, ili se oženio Rahelom, što znači „dobra putnica“? Lea i Rahela predstavljaju dvije skupine putujućih djevice: jednu djevicu koja se „umara“ i jednu djevicu koja „dobro putuje“ na putu da se uda za Jakova 22. listopada 1844.

„Iza njih je na početku staze bilo postavljeno blistavo svjetlo, za koje mi je anđeo rekao da je ‘ponoćni poklik’. To je svjetlo obasjavalo cijelu stazu i davalo svjetlo njihovim nogama, da ne bi posrnuli.

„Ako su svoj pogled držali čvrsto uprt u Isusa, koji je bio upravo pred njima i vodio ih prema gradu, bili su sigurni. No uskoro su se neki umorili te rekli da je grad veoma daleko i da su očekivali da će već prije ući u nj. Tada bi ih Isus ohrabrio podižući svoju slavu desnicu, a iz Njegove je ruke dolazila svjetlost koja se valjala nad adventnim zborom, i oni su klicali:

‘Aleluja!’ Drugi su nepromišljeno nijekali svjetlost iza sebe i govorili da ih nije Bog doveo tako daleko. Svjetlost iza njih ugasila se, ostavljajući njihove noge u potpunoj tami, i oni su posrnuli, izgubili iz vida cilj i Isusa te pali sa staze dolje u mračni i opaki svijet pod njima.”
Early Writings, 15.

Godine 1844. filadelfijski milleritski pokret ušao je u brak. Brak od 22. listopada 1844. razdvojio je dvije skupine štovatelja, prikazane Rahelom i Leom. Rahela predstavlja skupinu koja je uspješno putovala stazom do braka 22. listopada 1844., ali Leina skupina se umorila. Tada su bile razdvojene, i započeo je proces kušnje trećega anđela upravo ondje gdje je završio proces kušnje Ponoćnog pokliča.

Brak je bio započeo te je nakon toga trebao biti dovršen i iskušan. Brak je bio dovršen 1846., i započeo je proces kušnje trećega anđela. Godine 1849. i 1850. Gospodin je drugi put pružao svoju ruku da sabere svoj Ostatak. Druga ploča Habakuka tada je bila uvedena u povijest, kao što je predloženo drugim nizom Zapovijedi. Nakon što je Mojsije razbio prvi niz, bio je iznesen drugi niz ploča. Karta iz 1850. zamijenila je onu iz 1843., i 1850. kušnja drevnoga Izraela kao Božje nevjestice novoga saveza nastavila se prema Kadešu i 1863.

Godine 1856. još je više vode iz dviju rijeka došlo kroz pero Hiram Edsona. Svjetlo o „sedam vremena” koje je došlo kroz Edsonovo pero bilo je svjetlo predstavljeno dvjema rijekama koje su svoje proročko svjedočanstvo započele u Edenskom vrtu. Edenski vrt simbol je čovjekove pobune protiv Božjega zakona, i ondje vode rijeka Ulai i Hiddekel započinju svoje putovanje. One prolaze kroz povijest saveza, jer taj Vrt, simbol pobune, ujedno je i mjesto gdje je Janje bilo zaklano kako bi se osigurala odjeća koja će zamijeniti smokvino lišće na Adamu i Evi. Povijest saveza započinje savezom života između Adama i Boga. Taj savez, simboliziran drvetom života, doveo je do prekršenoga saveza po Adamu i Evi, što je pokrenulo novi savez života, kada je Janje zaklano od postanka svijeta osiguralo odjeću za goli i izgubljeni par. Dvije rijeke koje teku iz toga Vrta naposljetku postaju simboli sila koje Bog upotrebljava kao svoj štap karanja.

O Asirče, šibo gnjeva mojega, i štap u njihovoj ruci jest srdžba moja. Poslat ću ga na narod licemjerman, i protiv naroda gnjeva svojega dat ću mu nalog da ugrabi plijen i otme grabež, i da ih pogazi kao blato po ulicama. Izaija 10:5, 6.

Te su dvije rijeke tekle iz Edena u lozu Rebeke i njezin saveznički brak s Izakom, te dalje do Jakova, gdje je voda tih dviju rijeka prikazana kao dva različita razdoblja od po sedam vremena. Zatim iste te dvije rijeke teku kroz posljednjih šest poglavlja Daniela, gdje su po tri poglavlja prikazana svakom rijekom. Jedna rijeka predstavlja umnožavanje znanja koje je bilo otpečaćeno u poglavljima sedam, osam i devet, a druga rijeka predstavlja umnožavanje znanja koje je bilo otpečaćeno u poglavljima deset, jedanaest i dvanaest.

Sedmo, osmo i deveto poglavlje prikazani su kao viđenje na Ulaju, a Krist je na sličan način prikazan u desetom, jedanaestom i dvanaestom poglavlju. U oba riječna viđenja, prikazana kroz tri poglavlja, Krist je predstavljen kako stoji nad vodom.

I dogodi se, kad ja, upravo ja Daniel, vidjeh viđenje i tražih njegovo značenje, gle, stade preda mnom kao lik čovjeka. I začuh glas čovječji između obala Ulaija, koji povika i reče: Gabriele,

objasni ovomu čovjeku viđenje. Daniel 8:15, 16.

Viđenje Krista u desetom poglavlju slično je viđenju kojemu je Ivan svjedočio u prvom poglavlju Otkrivenja, a u Danielovu viđenju u osmom poglavlju Palmoni je nad vodama, kao što je bio i u dvanaestom poglavlju, gdje je bio odjeven u lan.

„U vrijeme Gabrielova pohoda prorok Daniel nije bio u stanju primiti daljnju pouku; no nekoliko godina poslije, želeći doznati više o predmetima koji još nisu bili posve razjašnjeni, ponovno se dao na traženje svjetla i mudrosti od Boga. ‘U one dane ja, Daniel, tugovah pune tri sedmice. Ugodnoga kruha ne jedoh, niti meso ni vino uđe u moja usta, niti se uopće pomažah... Tada podigoh svoje oči i pogledah, i gle, neki čovjek odjeven u lan, a bokovi mu bijahu opasani zlatom ufaskim. Tijelo mu bijaše kao krizolit, lice mu kao pojava munje, oči mu kao ognjene svjetiljke, ruke i noge kao sjaj uglađene mjedi, a glas njegovih riječi kao glas mnoštva.’

„Ništa manja osoba od Sina Božjega ukazala se Danielu. Ovaj je opis sličan onome koji je dao Ivan kada mu se Krist objavio na otoku Patmosu. Naš Gospodin sada dolazi s drugim nebeskim glasnikom da pouči Daniela o onome što će se zbiti u posljednje dane. To je znanje dano Danielu i nadahnućem zapisano za nas, na koje su došli svršeci svijeta.” Review and Herald, 8. veljače 1881.

U viđenju Krista na Hiddekelu u desetom poglavlju, Krist je nad vodom i odjeven u lan, a u viđenju na Ulaju On je nad vodom. Viđenje iz Otkrivenja jedan podudara se s viđenjem prikazanim u viđenjima na Ulaju i Hiddekelu, gdje sestra White utvrđuje da to nije „nitko manji od Sina Božjega“. Kada ona poistovjećuje anđela iz Otkrivenja deset, izjavljuje da taj anđeo nije bio „nitko manji od Isusa Krista“. Anđeo u Otkrivenju deset podiže svoju ruku k nebu i zaklinje se Onim koji živi u vijeke vjekova, što je povezano s viđenjem Krista u dvanaestom poglavlju, koji podiže obje svoje ruke k nebu i zaklinje se Onim koji živi u vijeke vjekova. U Otkrivenju deset On je nad vodom i nad zemljom.

Ono što postoji „između obala” rijeke jest voda, a Daniel je čuo „glas čovjeka između obala”, pa je glas dolazio od čovjeka nad vodom, i glas je bio šum voda rijeke Ulaj.

A dvadeset četvrtoga dana prvoga mjeseca, dok bijah uz obalu velike rijeke, to jest Hiddekel, podigoh oči svoje i pogledah, i gle, neki čovjek odjeven u lan, a bokovi mu bijahu opasani čistim zlatom iz Ufhaza. Tijelo mu bijaše kao beril, lice mu kao bljesak munje, oči mu kao ognjene svjetiljke, ruke i noge kao uglačana mjed, a glas njegovih riječi kao glas mnoštva. ...

A ti, Danijele, zatvori ove riječi i zapečati knjigu do vremena svršetka: mnogi će tumarati amo-tamo, i znanje će se umnožiti. Tada ja, Danijel, pogledah, i gle, stajahu druga dvojica, jedan s ove strane obale rijeke, a drugi s one strane obale rijeke. I jedan reče čovjeku odjevenu u lan, koji bijaše nad vodama rijeke: Koliko će još biti do svršetka ovih čudesa? I čuh čovjeka odjevena u lan, koji bijaše nad vodama rijeke, kada podiže svoju desnu ruku i svoju lijevu ruku prema nebu, i zakle se Onim koji živi do vijeka da će to biti za vrijeme, vremena i polovicu vremena; i kad dovrši raspršiti moć svetoga naroda, sve će se ovo svršiti.

I čuh, ali ne razumjeh; tada rekoh: Gospodaru moj, kakav će biti svršetak ovomu? A on reče: Idi svojim putem, Daniele, jer su ove riječi zatvorene i zapečaćene do vremena svršetka. Mnogi će se očistiti, ubijeliti i biti okušani; a bezbožnici će i dalje činiti bezbožno, i nijedan od bezbožnika neće razumjeti; ali mudri će razumjeti. Daniel 10:4–6; 12:4–10.

Velike rijeke Šinara, kako ih prepoznaje sestra White, obje su povezane s viđenjem u kojem je Krist na vodi i govori, jer je Njegov glas kao šum mnogih voda. U oba se viđenja postavlja pitanje: „Dokle?” Obje su rijeke također predstavljene u Danielovu „pitanju i odgovoru” iz osmog poglavlja, koje je središnji stup i temelj adventizma. Ondje su te dvije rijeke simboli „sedam vremena” raspršenja i gaženja i Svetišta i Vojske. Te dvije rijeke ispunjavaju svoju ulogu kao Božji štap ukora, da bi potom tekle u mileritsku povijest prvog anđela, gdje je William Miller otkrio svoj prvi proročki dragulj, a to je bila linija „sedam vremena” u Levitskom zakoniku dvadeset i šest. Te dvije rijeke predstavljaju dva raspršenja od 2520 godina, koja su izvršila dva lava, Asirija i Babilon, koji su predstavljeni Tigrisom i Eufratom, i dakako Leom i Rahelom, nećakinjama Rebeke, čiji se saveznički brak zbio kad je Izak imao četrdeset godina, kako je zabilježeno u Postanku 2520.

Miller je iznio samo rasijanje „sedam vremena” nad južnim kraljevstvom Judom, koje se ispunilo s proročanstvom od 2300 godina 1844. godine. Godine 1856. „novo vino” od „sedam vremena” prepoznalo je isto to rasijanje nad sjevernim kraljevstvom, završavajući 1798. Kao prvo proročko otkriće Williama Millera, voda rijeke Eufrata pojavila se kao alfa-nauk u povijesti prvoga anđela. Voda rijeke Ulaj pojavila se s trećim anđelom. Millerovo alfa-otkriće bilo je sedam vremena predstavljeno rijekom Ulaj, a omega-otkriće Hirama Edsona bilo je sedam vremena predstavljeno rijekom Hiddekel.

2520 predstavlja duljinu razdoblja koja je jednaka za svako kraljevstvo, ali koje započinje i završava s razmakom od četrdeset i šest godina. Godina 1798. označava vrijeme svršetka i dolazak prvoga anđela iz Otkrivenja četrnaest. Godina 1798. ispunjenje je 2520 godina rasijanja koje je na sjeverno kraljevstvo navukao asirski lav. Godina 1844. ispunjenje je „sedam vremena“ navučenih na južno kraljevstvo i predstavljena je babilonskim lavom. Dvije rijeke predstavljaju graničnike povijesti poruka prvoga i drugoga anđela, koja je završila dolaskom trećega 22. listopada 1844., kada su se na protupraslikovni Dan pomirenja oglasili i sedma truba i jubilejska truba.

Tada daj zatrubiti u trubu jubileja desetoga dana sedmoga mjeseca; na Dan pomirenja dajete da truba odjekuje po svojoj vašoj zemlji. Levitski zakonik 25,9.

Oglašavanje sedme trube simbol je Kristova djela sjedinjavanja njegova božanstva s čovječstvom te je predočeno s 2300 godina viđenja rijeke Ulaj; a oglašavanje jubilejske trube simbol je saveza zemlje koji je bio prekršen i navučen na Božji narod, onoga što je Daniel nazvao prokletstvom i zakletvom Mojsijevom, a što je Mojsije nazvao „sporom saveza Božjega.”

Da, sav Izrael prestupio je tvoj Zakon, odstupivši da ne posluša tvoj glas; zato se na nas izlilo prokletstvo i zakletva koja je zapisana u Zakonu Mojsija, sluge Božjega, jer smo mu sagriješili. Daniel 9:11.

„Prokletstvo” i „zakletva” zapisani „u zakonu Mojsijevu” jesu „sedam puta” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Riječ prevedena kao „zakletva” ista je hebrejska riječ koja je u Levitskom zakoniku prevedena kao „sedam puta”. Prokletstvo za kršenje zakletve saveza u dvadeset i petom poglavlju izloženo je u dvadeset i šestom poglavlju, gdje Mojsije određuje to prokletstvo kao „parbu saveza”.

Tada ću i ja postupati protiv vas, i kažnjavat ću vas još sedam puta za vaše grijehе. I pustit ću na vas mač koji će osvetiti povredu mogega Saveza; a kad se skupite unutar svojih gradova, poslat ću među vas pošast, i bit ćete predani u ruke neprijatelju. Levitski zakonik 26:24, 25.

Gospodin je doveo mač lava Asirije na sjeverno kraljevstvo kako bi ih „kaznio” predajući ih „u ruku neprijatelja” 723. pr. Kr. Četrdeset i šest godina poslije, 677. pr. Kr., južno je kraljevstvo osjetilo Mojsijevo prokletstvo. Mojsijevo prokletstvo jest spor Saveza. Tijekom četrdeset i šest godina lavovi Mezopotamije bili su od Boga upotrijebljeni da uklone i pogaze Vojsku. Na kraju toga razdoblja od četrdeset i šest godina Nabukodonozor je razorio Svetište. Vojska iz Danielova pitanja u trinaestom retku osmog poglavlja Daniela bila je porobljena od svojih neprijatelja tijekom razdoblja od četrdeset i šest godina, koje je kulminiralo razorenjem Svetišta, što je bio drugi predmet koji je trebao biti pogažen u trinaestom retku. Kada su te rijeke dosegnule 1798. i 1844. godinu, redom, Vojska je bila sabrana zajedno kao hram, jer je Vojska tijelo, a tijelo je hram. Na kraju toga razdoblja hram podignut tijekom četrdeset i šest godina trebao se sjediniti s nebeskim hramom u braku Božanstva s čovječstvom. Brak je između dvaju hramova, a ono što Bog združi ne smije biti rastavljeno.

Voda Tigrisa došla je do 1798., a voda Eufrata došla je do 1844. Neposredno prije dolaska trećega anđela, došao je drugi anđeo, a potom je na logorskom sastanku u Exeteru, New Hampshire, od 12. do 17. kolovoza 1844., izlivena poruka Ponoćnoga poklika. Exeter znači „vodena utvrda”, a na tome logorskom sastanku održan je krivotvoreni skup u drugom šatoru, koji je postavila skupina iz Watertowna, Massachusetts. Vode koje su, prema riječima sestre White, potekle iz Edena, uskoro su se imale razliti poput „plimnoga vala” duž istočne obale Sjedinjenih Država. Potres koji je pokrenuo taj plimni val zbio se u Edenskom vrtu kada je Sotona nadvladao čovječanstvo, uzrokujući seizmički potres u Edenu, čiji su valovi doprli do Ponoćnoga poklika u mileritskoj povijesti. Taj plimni val nadire u Ponoćni poklik u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće, a val koji je započeo pri potresu Adamova grijeha doseže do potresa zakona o nedjelji iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja.

Glas Kristov jest glas mnogih voda, a te vode zajedno tvore poruku kasne kiše. Izaija i njegov sin Šear-Jašub stoje u trećem retku sedmoga poglavlja kod jezera Gornjega vodovoda, iznoseći poruku kasne kiše u vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Ondje Izaijina objava protiv bezumnoga i opakoga kralja Ahaza glasi da će Gospod na Ahaza pustiti vode Asirije, kralja Sanheriba, i njegova će voda doprijeti do vrata.

I Jahve mi ponovno progovori govoreći: Budući da ovaj narod odbacuje vode Šiloaha koje teku blago i raduje se Rezinu i sinu Remalijinu, zato evo, Jahve dovodi na njih vode Rijeke, silne i mnoge, kralja asirskoga i svu slavu njegovu; i ona će se podići nad svim svojim koritima i prelići preko svih svojih obala; i prodrijet će u Judu, razliti se i prelići, doprijet će sve do grla; i raširenje njegovih krila ispunit će širinu tvoje zemlje, o Emanuele. Izaija 8,5–8.

Ahaz je odbio vode koje je Gospodin „poslao“, pa je Gospodin Ahazu „poslao“ vode Asirije. Ahaz se „radovao“ savezu „Resina i sina Remalijina“. Ahaz se „raduje“ krivotvorenoj poruci pozne kiše, koju predstavljaju Resin i sin Remalijin.

Resin i sin Remalijin, koji je Pekah, kralj sjevernoga kraljevstva, predstavljaju krivotvorinu Izaije i njegova sina. Bezumni i opaki kralj Ahaz „raduje se“ savezu koji predstavljaju deset sjevernih plemena Izraela i Sirija, predočujući nezakonit odnos crkve i države u vrijeme nedjeljnoga zakona. Ahaz se raduje, jer su sram i radost dvije suprotne emocije kojima nadahnuće služi da bi se obratilo onima koji su predstavljeni u raspravi o kasnoj kiši. Kada je Jeremija pojeo knjižicu, ona bijaše radost i veselje njegova srca, a Joel nas izvješćuje da se Božji narod nikada neće postidjeti. Ahaz je, kao Laodicejac, slijep, te se stoga raduje lažnoj poruci o vodi i odbacuje Izaijinu istinitu poruku o vodi. Trebao bi se stidjeti što se uzda u krivotvorenu poruku kasne kiše, prikazanu poplavom kralja sjevera, ali je odbacio poruku Šiloaha.

Poruka o Šiloahu u osmom poglavlju Izaije jest poruka o poznom daždu. Jezero Šiloah u Novome zavjetu poistovjećuje se s jezerom Siloam. Na hebrejskom ili grčkom to znači „poslan“. Bilo je probitačno da Krist ode kako bi mogao „poslati“ Duha Svetoga. Izaija i Ahaz nalaze se kod jezera Šiloah, a kušnja se temelji na tome hoće li imati vjeru u jezero Šiloah, kako ga predstavljaju Izaija i njegov sin, ili vjeru u Rezina i Remalijina sina. Ahaz bira između dviju voda, voda Šiloaha ili voda kralja asirskoga. Ahaz se radovao savezu i poruci koje su predstavljali Resin i Remalijin sin te je stoga primio poplavu pustošenja, umjesto vode koja tiho teče u njegovu sudu. Njegov sud predstavlja nedjeljni zakon kada kralj sjevera poput poplave preplavljuje cijeli svijet. To čini od vremena nedjeljnoga zakona nadalje, kada i poplava Ponoćnoga pokliča također preplavljuje svijet.

Ahaz se raduje savezu deset sjevernih plemena i Sirije te se tako raduje poruci koja sjedinjuje Crkvu i državu, kako je predstavljena svakim nezakonitim savezom koji se nalazi u Božjoj Riječi. Izaija predstavlja filadelfijca, a Ahaz laodikejca. Krist povezuje Izaijino svjedočanstvo sa svojim vlastitim kada iscjeljuje slijepca, laodikejca, kod ribnjaka Siloama.

I prolazeći, Isus ugleda čovjeka slijepa od rođenja. I njegovi ga učenici upitaše govoreći: Učitelju, tko sagriješi, ovaj čovjek ili njegovi roditelji, te se slijep rodi?

Isus odgovori: Niti je sagriješio ovaj čovjek, niti njegovi roditelji, nego da se na njemu očituju djela Božja. Meni valja činiti djela Onoga koji me poslao dok je dan; dolazi noć kada nitko ne može raditi. Dok sam na svijetu, svjetlost sam svijeta. Rekavši to, pljunu na zemlju, načini blato od pljuvačke te slijepcu blatom pomaza oči. I reče mu: Idi, umij se u ribnjaku Siloamu — što znači: Poslani. On dakle ode, umije se i vrati gledajući.

Stoga su susjedi, i oni koji su ga prije viđali da je bio slijep, rekli: Nije li ovo onaj koji je sjedio i prosio? Jedni su govorili: Ovo je on; drugi su govorili: Sličan mu je; a on je rekao: Ja sam taj. Tada su mu rekli: Kako su ti se otvorile oči?

Odgovori i reče: Čovjek koji se zove Isus načini blato, pomaza mi oči i reče mi: Idi na kupalište Siloam i operi se. I odoh, oprah se i progledah. Ivan 9:1–11.

Slijepac je, zajedno s bezumnim i opakim kraljem Ahazom, stavljen na kušnju hoće li svoje pouzdanje položiti u ribnjak Siloam ili u asirski potop. Slijepac zna da je slijep, ali Ahaz je bogat, obogatio se i ništa mu nije potrebno. Ahaz je bezumna djevica kraj ribnjaka kasne kiše, a slijepac mudra djevica. Vode koje su Poslane iz, ili vode koje su poslane iz Asirije, jesu kušnja.

Bazen je mjesto gdje se voda sabire, a proročki je bazen mjesto gdje se sabiru različiti potoci, rijeke, rukavci, mora, oceani, jezera, kiša i rosa svih „voda“ koje predstavljaju glas Kristov. Bazen kasne kiše oblikovan je vodom koja teče iz gornjega bazena. Bazen predstavlja poruku kasne kiše u kontekstu kušnje. Ahaz je odbacio vode koje tiho teku, ali slijepac je bio poslušan poruci povezanoj s bazenom. Isus je uzeo nešto od svoje božanske naravi, prikazane kao „pljuvačka“, i sjedinio to s glinom, što predstavlja sjedinjenje božanskoga s ljudskim koje Krist ostvaruje u Svetinji nad svetinjama.

Krist je pljunuo na zemlju i od svoje sline načinio glinu. Upotrijebio je poruku o sjedinjenju božanstva i čovječstva da pomaže oči slijepomu čovjeku. Poruka predstavljena tim sjedinjenjem božanstva i čovječstva jest poruka iz 1888. godine, i određena je preobraziti čovjeka iz stanja Laodiceje u stanje Filadelfije. Ali ta poruka zahtijeva ljudsko sudjelovanje. Oni moraju otići k ribnjaku, a zatim se oprati.

Svi su sagriješili i lišeni su slave Božje, ali Isus je rekao da ni slijepac ni njegovi roditelji nisu sagriješili. Isus uklanja pitanje krivnje iz stanja slijepoga čovjeka te ga prepoznaje kao čovjeka koji je podignut da proslavi Gospodina; a proročki čovjek u biblijskom proročanstvu, koji je podignut sa svrhom da se „objave djela Božja“, jest stijeg, sastavljen od muškaraca i žena koji su prešli iz Laodiceje u Filadelfiju. Stijeg je mjesto gdje se očituju djela Božja, jer je Njegovo djelo bilo sjediniti božanstvo s čovječtvom (kako je predočeno pomastju od blata), a trofeji toga djela jesu oni koji nisu samo čuli laodicejsku poruku, nego i oni koji su slijedili propis iz te poruke. Propis za slijepoga čovjeka bio je da ode i opere se. Kad je jednom mogao vidjeti, nije trebao nastojati proslaviti Boga; okolnosti koje su ga okruživale učinile su da se to dogodi.

Počelo je Kristovim pristupom, nakon čega je uslijedilo Kristovo djelo. Posljednje Kristovo djelo u nebeskom Svetištu u odnosu prema čovjeku jest preobraziti ljudsko biće iz doline mrtvih suhih kostiju, ili iz stanja mrtvaca na ulicama, ili iz sljepoće poput šišmiša. Njegovo posljednje djelo jest nanovo stvoriti svoj narod na svoju sliku, a upravo je to djelo učinio kada je stvorio Adama od praha zemaljskoga, a zatim u njega udahnuo dah života. Posljednje djelo jest prvo djelo, jer je najprije načinio glinu, a potom tu glinu pomazao životom svojega Duha. Kod Adama Duh je bio njegov dah, kod slijepca to je bila voda. U Ezekielovoj dolini mrtvih kostiju to je bila poruka sabiranja koja je stvorila tijelo. Potom je na tijelo bio udahnut navještaj o četiri vjetra, i tada je ono ustalo kao silna vojska.

Dok je slijepac još bio slijep, Isus ga je vidio, a zatim mu pristupio. On pristupa slijepcu u okviru pitanja koje su postavili Njegovi učenici, omogućujući Mu tako da uspostavi odgovarajući proročki okvir za taj prikaz. „Djela Božja“ proročki su simbol na mnogim različitim linijama svjedočanstava u Bibliji. Svako očitovanje „djela Božjih“ u Svetome pismu ispunjava se u vrijeme kasne kiše. Isus postavlja kontekst ove priče u odnosu na posljednju poruku, kako je predstavljao

Ilija u posljednjim redcima Malahije.

Roditelji i slijepo dijete nisu osuđeni kao grešnici, jer ovo je vrijeme Božjih čudesnih djela, i u to će se vrijeme srca roditelja i srca djece obratiti kako bi sagledala pitanje koje je pred njima. Pitanje je ovo — je li slijepi laodicejski čovjek promijenjen u pomazanoga filadelfijskog čovjeka. To je pitanje koje stoji pred roditeljima i djetetom u vrijeme kasne kiše, jer je to ujedno i vrijeme suda. A vrijeme suda odvija se tijekom trećega i četvrtoga naraštaja prema proročanstvu Abrahamova saveza. Slijepi čovjek jest posljednji i četvrti naraštaj, a njegovi su roditelji treći. U tom razdoblju Ilijina poruka dovodi obitelji u okolnosti u kojima su prisiljene prihvatiti ili odbaciti poruku ribnjaka Siloama. Bezumni i opaki kralj Ahaz odbacio je poruku toga ribnjaka, ali ju je slijepi čovjek prihvatio. Ilijina poruka iz Malahije postavljena je u kontekst prokletstva prije velikoga i strašnoga dana Gospodnjega.

Kad je Isus uredio prizor koji razmatramo, u svoj je sažetak svrhe čuda uključio i to da On tada mora raditi, jer će doći vrijeme kada nitko neće moći raditi. Djelo na koje je mislio odvija se za dana, a završetak rada prikazan je kao noć. Njegovo se upućivanje odnosi na završetak vremena milosti.

Kad dovrši svoje djelo suda, skida svoje svećeničke haljine i oblači svoje haljine osvete. Kad dovrši to djelo razdvajanja izgubljenih od spašenih, djelo spasenja završava. Vrijeme kušnje je zaključeno i sada je noć kad nitko ne može raditi. Kristova poruka nije bila samo laodicejska poruka slijepomu čovjeku, nego je bila Ilijina poruka postavljena u kontekst blizine završetka vremena kušnje, što je Kristov posvećeni poticaj za rad na spašavanju duša.

Najprije je Krist pristupio slijepcu, zatim pripremio i primijenio pomast, potom dao upute za djelo koje je slijepac morao učiniti sam za sebe, a jednako je važno i to da mu se, čim se prihvati toga djela, vid obnavlja. Kad jednom zadobije vid, preobražen je iz slijepoga Laodicejca u Filadelfijca. Razdoblje preobrazbe tih dviju crkava ispunilo se na početku, od 1856. do 1863. godine.

To razdoblje predstavlja razdvajanje pšenice i kukolja te konačno zapečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće, koji su potom podignuti kao stijeg. Slijepi je čovjek odmah postao predmetom javne pozornosti — nakon što se promijenio iz Laodicejca u Filadelfijca. Slijepi čovjek jest sto četrdeset i četiri tisuće, a opaki i bezumni kralj Ahaz jesu prijašnji saveznički narod koji je ispljunut iz usta Gospodnjih. U istoj povijesnoj točki Isus ili upotrebljava svoju pljuvačku da pomaže svoj novozavjetni narod, ili ispljuje starozavjetni narod iz svojih usta.

Nastavit ćemo ova razmatranja u sljedećem članku.

„Nadolazeća kriza”

„S nepogrešivom točnošću Beskonačni vodi račun sa svim narodima. Dok se njegova milost nudi uz pozive na pokajanje, taj će račun ostati otvoren; ali kada se dosegne određena granica koju je Bog odredio, započinje služba njegova gnjeva. Tada se račun zatvara; božanska strpljivost prestaje; više nema zagovaranja za milost u njihovu korist.“

„Proroku je, dok je pogledom prelazio preko vjekova, pred njegovim viđenjem bilo prikazano naše vrijeme. Narodi ovoga doba primili su milosti kakve nisu zabilježene. Dani su im najodabraniji blagoslovi Neba; ali protiv njih su zapisani porasli oholost, lakomost, idolopoklonstvo, prezir prema Bogu i niska nezahvalnost. Oni ubrzano privode kraju svoj račun s Bogom.”

„Brzo se približavaju dani kada će u vjerskom svijetu vladati velika smetenost i zbrka. Bit će mnogo bogova i mnogo gospodara; puhat će svaki vjetar nauka; a Sotona, zaodjeven u anđeoske haljine, prevario bi, kad bi bilo moguće, i same izabranike.

„Sveopći prezir koji se obrušava na istinsku pobožnost i svetost navodi one koji nemaju živu vezu s Bogom da izgube strahopoštovanje prema njegovu Zakonu. I kako nepoštovanje prema božanskom Zakonu postaje sve očitije, crta razgraničenja između njegovih vršitelja i svijeta te crkve koja ljubi svijet postajat će sve razgovjetnija. Ljubav prema Božjim propisima raste u jedne skupine razmjerno tomu kako u druge raste prezir prema njima.“

„Veliki JA JESAM opravdava svoj Zakon. On govori onima koji ga poništavaju u olujama, u poplavama, u vihorima, u potresima, u pogiblima na kopnu i na moru. Sada je vrijeme da njegov narod pokaže da je vjeran načelu.

„Stojimo na pragu velikih i svečanih događaja. Gospodin je pred vratima. Na Maslinskoj gori Spasitelj je izložio prizore koji su trebali prethoditi tomu velikom događaju: ‘Čut ćete za ratove i glasove o ratovima’, rekao je. ‘Ustat će narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva; i bit će gladi, pošasti i potresa na raznim mjestima. A sve je to početak nevolja.’ Premda su se ova proročanstva djelomično ispunila pri razorenju Jeruzalema, ona se još izravnije primjenjuju na posljednje dane.”

„Ivan i drugi proroci također su bili svjedoci strašnih prizora koji će se odigrati kao znakovi Kristova dolaska. Vidjeli su vojske kako se skupljaju za boj, i ljudska srca kako klonu od straha. Vidjeli su zemlju pomaknutu s njezina mjesta, gore bačene usred mora, valove njegove kako huče i uzburkani su, i gore kako se tresu od njegova nadimanja. Vidjeli su čaše Božjega gnjeva otvorene, te pomor, glad i smrt kako dolaze na stanovnike zemlje.“

„Već se Duh Božji koji zadržava povlači iz svijeta. I uragani, oluje, nesreće na moru i na kopnu slijede jedan za drugim u brzom nizu. Znanost nastoji sve to objasniti. Znaci koji se gomilaju oko nas, kazujući o skorom dolasku Sina Božjega, pripisuju se bilo čemu drugomu osim pravomu uzroku. Ljudi ne mogu razabrati anđele stražare koji zadržavaju četiri vjetra da ne zapušu dok se ne zapečate sluge Božje; ali kad Bog naloži svojim anđelima da puste vjetrove, nastat će takav prizor njegove osvetničke srdžbe kakav nijedno pero ne može opisati.

„Križa je upravo pred nama; ali Božji se sluge ne smiju uzdati u sebe u ovoj velikoj izvanrednoj prilici. U viđenjima danih Izaiji, Ezekielu i Ivanu vidimo koliko je usko nebo povezano s događajima koji se zbivaju na zemlji. Vidimo Božju skrb za one koji su mu vjerni. Svijet nije bez vladara. Program budućih događaja nalazi se u rukama Gospodnjim. Veličanstvo neba drži u svojim rukama sudbinu naroda, kao i potrebe svoje crkve.”

„Bog je otkrio što će se zbiti u posljednjim danima, kako bi njegov narod bio pripravljen oduprijeti se olujama protivljenja i gnjeva. Oni koji su upozoreni na događaje što su pred njima ne smiju sjediti u mirnom iščekivanju nadolazeće oluje, tješeći se mišlju da će Gospodin zakloniti svoje vjerne u dan nevolje. Trebamo biti kao ljudi koji čekaju svoga Gospodara, ne u besposlenom iščekivanju, nego u usrdnom radu, s nepokolebljivom vjerom. Sada nije vrijeme da dopustimo da nam misli budu zaokupljene stvarima od manje važnosti.“

„Dok ljudi spavaju, Sotona aktivno uređuje prilike tako da Gospodnji narod ne primi milost ni pravdu. Pokret za nedjelju sada napreduje u tami. Vođe prikrivaju pravo pitanje, a mnogi koji se pridružuju tom pokretu ni sami ne vide kamo vodi podzemna struja. Njegova su očitovanja blaga i naizgled kršćanska; ali kad progovori, otkrit će zmajev duh. Naša je dužnost učiniti sve što je u našoj moći da otklonimo zapriječenu opasnost. Pred narod bismo trebali iznijeti stvarno pitanje o kojemu je riječ, i tako uložiti najdjelotvorniji prosvjed protiv mjera kojima se ograničava sloboda savjesti. Trebali bismo istraživati Pisma i biti kadri dati razlog svoje vjere. Prorok kaže: ‘Bezbožnici će bezbožno postupati, i nitko od bezbožnika neće razumjeti; ali razumni će razumjeti.’”

„Važna budućnost stoji pred nama. Da bismo se suočili s njezinim kušnjama i napastima te izvršili njezine dužnosti, bit će potrebni velika vjera, snaga i ustrajnost. No možemo slavno pobijediti; jer nijedna budna, molitvena, vjerujuća duša neće biti uhvaćena u zamke neprijateljevih lukavstava. Cijelo je nebo zainteresirano za našu dobrobit i čeka da zatražimo njegovu mudrost i snagu. Svaki protivni utjecaj, bio on otvoren ili skriven, može se uspješno nadvladati, ‘ne silom ni snagom, nego mojim Duhom, govori Jahve nad Vojskama.’ Bog je jednako voljan sada kao i nekoć djelovati kroz ljudske napore i ostvarivati velike stvari preko slabih oruđa. Ne ćemo zadobiti pobjedu brojem, nego potpunim predanjem duše Isusu.”

„Sada, dok milost još uvijek traje, dok Isus posreduje za nas, učinimo temeljit posao za vječnost.” Southern Watchman, 25. prosinca 1906.